

τζαβίνου, ἡ Rapsodie Oungroise τοῦ Listz ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κ. Κυπριάδου καὶ τέλος ἡ Ouverture δι' ὀκτὼ χειρῶν τοῦ κ. Φωσκίνη ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Μ. Μαντζαβίνου, Α. Μαυρομμάτου, Ε. Ἰατροῦ καὶ Μ. Ἀλβανάκη. Ὡσαύτως δὲ ἐψάλησαν τρία ᾄσματα ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. Ἀλβανάκη καὶ τέσσαρες χορωδαί.

* *

Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις τὸ ἐκτελεσθὲν πρόγραμμα τῆς μουσικῆς τοῦ ἀνωτέρω παρθεναγωγείου, πλούσιον, καθ' ἡμᾶς, περιέχον δ' ἔργα ὧν ἡ ἐκλογὴ ἦν ἄρκετὰ ἐπιτυχῆς χάρις εἰς τὸν ἄοκνον ζῆλον τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Φωσκίνη. Ἄλλοτε εἰς παρωχημένους χρόνους καὶ εἰς ἡμέρας ἐξετάσεων μάτην θὰ ἀνέμενέ τις νὰ ἴδῃ ἐκτελούμενον εἰς τὰ ἡμέτερα σχολεῖα ἄριστον μουσικὸν ἔργον εἶτε διὰ τῆς ὀργανικῆς, εἶτε διὰ τῆς φωνητικῆς μουσικῆς.

Τότε οἱ διδάσκαλοι ὥς καὶ αἱ διδασκάλισσαι δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν σχολείων περιωρίζοντο οἱ ἴδιοι, ὅπως ἐκμάθωσιν εἰς τὰ παιδία τὸν ἐθνικὸν ὕμνον καὶ ἐν ἡ δύο ἑτέρα ἐθνικὰ ᾄσματα, προσευχὴν τινα πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ τὴν ἑναρξιν καὶ τινα βασιλικὸν ὕμνον, ἅτινα ἀπετέλουν τὸ γενικὸν πρόγραμμα τῶν μουσικῶν ἐξετάσεων ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐθεωρεῖτο καὶ πλουσιώτατον, ἐπισφραγισμένον δι' εἰλικρινῶν συγχαρητηρίων τῶν γονέων καὶ τῆς τότε δημοσιογραφίας.

Ἀλλὰ, τύχῃ ἀγαθῇ, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα τὰ τῆς κατωτάτης ἐκπαιδεύσεως, ἰδίᾳ δὲ τὰ τῆς ἰδιωτικῆς, ἔλαβον ἄλλοιαν φάσιν, ὀφειλομένην οὐχὶ βεβαίως εἰς

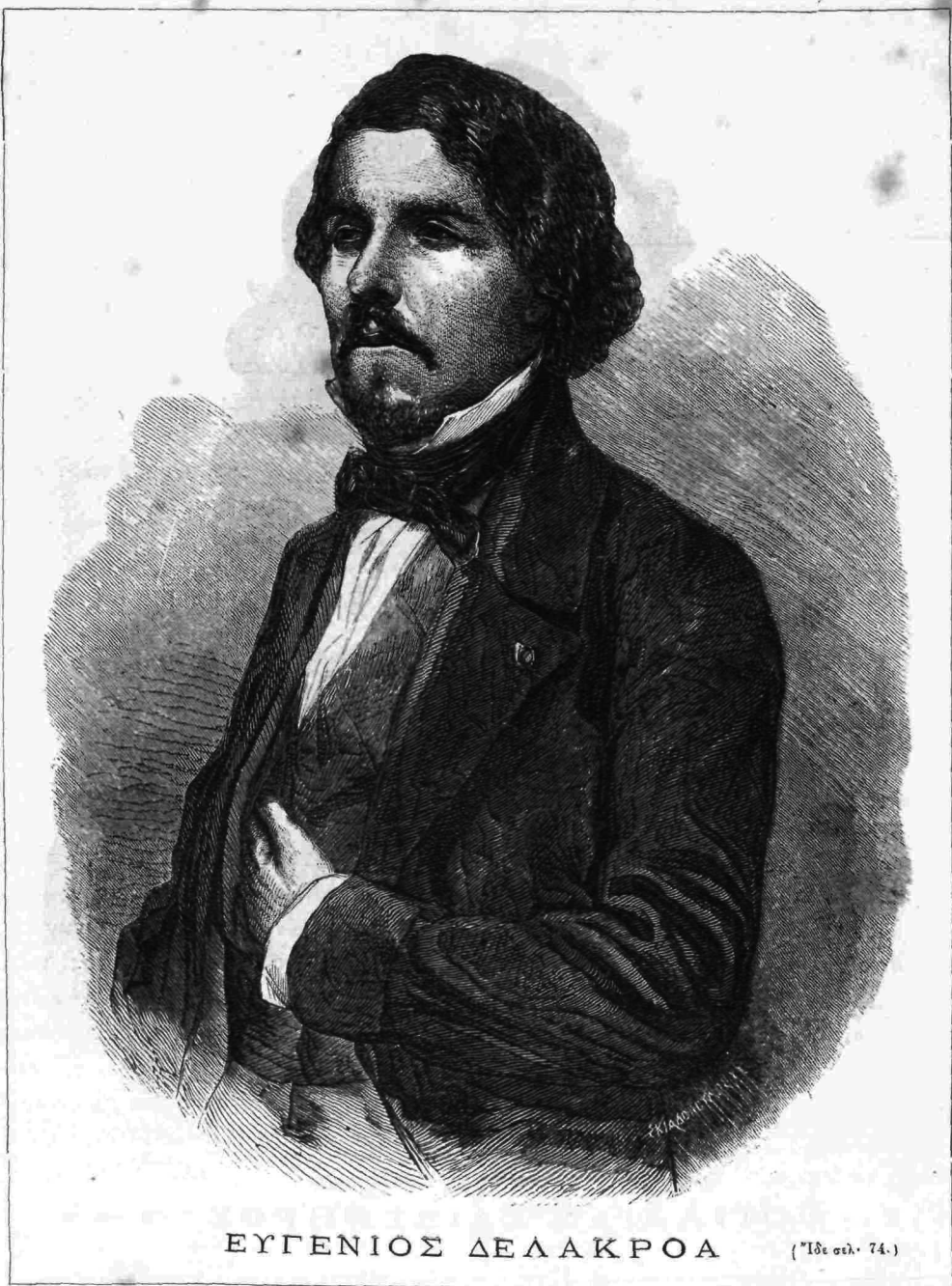
τὴν προθυμίαν τῶν κατὰ καιροὺς κυβερνήσεων, αἵτινες πόρρω ἀπέσχον μέχρι τῆς χθὲς ἀπὸ τοῦ νὰ μεριμνῶσιν ὄντως καὶ συστηματικῶς περιοριζόμεναι μόνον εἰς ἀσκόπους ἐπιθεωρήσεις διὰ διοριζομένων ἐπιθεωρητῶν τῶν κατὰ δήμους σχολείων, ἀλλ' εἰς τὸ προοδευτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐπίζηλον ἱκανότητα εὐπαιδευτῶν διευθυντῶν καὶ διευθυντῶν γνωστῶν ἐν Ἑλλάδι ἰδιωτικῶν σχολείων.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ πρώτη ἀφετηρία τῆς προόδου τοῦ

μουσικοῦ αἰσθηματος παρ' ἡμῖν διὰ τοῦτο σήμερον βλέπομεν ἅπαντα τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδευτήρια, μὴ ἐξαιρουμένων οὐδ' αὐτῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων, ἐν τοῖς προγράμμασιν ἐκάστου σχολικοῦ ἔτους νὰ ἀναγράφωσιν ὥς ἐν τῶν ἀπαραιτήτων μαθημάτων καὶ τὸ τῆς ὀργανικῆς καὶ φωνητικῆς μουσικῆς, διδασκόμενον δι' ἰδίων καὶ διακεκριμένων ἐν τοῖς Ἑλλήσι μουσικοδιδασκάλων.

Ἐάν εἰσέλθῃτε σήμερον εἰς τὰς πλείστας τῶν οἰκιῶν, ἐνταῦθα καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἐκεῖ ἡπάρᾳ τὴν γωνίαν αἰθούσης κομψῶς διασκευασμένης ῥίπτοντες περίεργον βλέμμα, θὰ εὕρητε τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ πρὸ αὐτοῦ μετὰ ζήλου πρὸς τὴν

μουσικὴν καθημένην τὴν φιλόμουσον δεσποινίδα καὶ πιέζουσαν τὰ πληκτρα τοῦ ὀργάνου διὰ τῶν λεπτῶν δακτύλων τῆς. Πόθεν ἡ τόση πρὸς τὴν μουσικὴν ἀγάπη, ἐκ τῆς ἐμφύτου κλίσεως τοῦ Ἑλληνος ὡς συνήθως λέγομεν, ἢ ἐκ μόνης τῆς φροντίδος τῶν γονέων; οὐχὶ ἀμφότερα ταῦτα ἐχρησίμευσαν συνακολουθήσαντα τὴν πρόοδον ἣτις ἐπ' αἰσίοις ἤρξατο ὁλοδύναμος προχωροῦσα ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας τοῦ ἰδιωτικοῦ σχολείου.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΔΕΛΑΚΡΟΑ

("Ἰδε σελ. 74.)